at det end ikke var nogen stor Sum, som fra Statens Side blev offret, naar man derved kunde opnaa det meget væsentlige Gode, at skaffe den arbeidende Klasse bedre Boliger, der fyldestgjorde de Fordringer, man i hygieinisk Henseende maatte stille til saadanne; men jeg skal ikke negte, at de Bemærkninger, som den ærede sidste Taler har fremført, forekomme mig vel grundede. Jeg tror med ham, at naar det nærværende Lovforslag kommer ud, som det her foreligger, vil det paa ingen Maade komme denne Del af Befolkningen saaledes til Gode, som det fra de ærede Forslagsstilleres Side forudsættes, men meget væsentlig en Klasse, der ikke har Krav paa saadan Understøttelse, nemlig Eierne af Husene. Det er ikke undgaaet min Opmærksomhed, at det ikke strax vil komme dem til Gode, idet der i § 5 er sat en Frist af 5 Aar; men jeg antager, at dette Tidsrum ikke er længere, end at i Virkeligheden Fordelen — umiddelbart vil blive ydet denne Klasse, naar nærværende Lovforslag udkommer. Men selv om man i saa Henseende ikke skulde være enig med mig, er der dog een Ting, som jeg tror, at man ikke vil bestride, og det er, at man ved ethvert Lovforslag maa gjøre sig klart, hvorledes det vil virke, og hvorledes det vil være muligt at skaffe Lovens Bestemmelser Gyldighed i det virkelige Liv. I saa Henseende springer det foreliggende Lovforslag, — om jeg maa bruge dette Udtryk — med samlede Fødder over Vanskelighederne. Jeg sigter herved til § 5, hvor det hedder, at „de nærmere Regler for de herhenhørende Anmeldelser og Bevislighedet, derunder ogsaa Bøder for urigtige eller forsømte Angivelser, fastsættes af vedkommende Minister og bekjendtgjøres ved dennes Foranstaltning. Overtrædelse af disse Regler behandles som offentlig Politisag." Forslaget siger, at Skattelettelsen bør tilkomme Leiligheder af en vis Størrelse under Forudsætning af, at disse Leiligheder kun benyttes af een Familie, men Forslaget siger derimod ikke, hvorledes disse Bestemmelser skulle overholdes, hvorledes denne Kontrol tænkes ført; i saa Henseende indeholder Lovforslaget ingen anden Oplysning, end at dette bliver Ministerens Sag. Jeg tror imidlertid, at Undersøgelsen af, hvorvidt det er muligt at gjøre disse Bestemmelser praktiske, er af overmaade væsentlig Betydning, saa væsentlig, at man ikke kan støde den fra sig under Lovforslagets Behandling; thi jeg antager, at det maa være givet, at dersom Lovforslaget er af en saadan Beskaffenhed, at det ikke vil være muligt at skaffe dets Bestemmelser Gyldighed i det praktiske Liv, er det bedst at slaa ind paa en anden Vei, hvor meget man end maa erkjende den smukke Tanke, der ligger til Grund for Lovforslaget. I den Henseende vil jeg udbede mig det ærede Things Opmærksomhed et Øieblik for at udkaste et Billede af, hvorledes det efter min Mening vil gaa til, naar nærværende Lovforslag er blevet til Lov. Jeg skal først gaa ud fra den Forudsætning, at Eierne af de vedkommende Huse med den største Loyalitet ønske at fyldestgjøre Loven, at der fra Eiernes Side ikke er den allermindste Lyst til at gjøre Andet, end hvad Loven byder. Han vil altsaa for at fyldestgjøre Bestemmelsen i § 1 i Slutningen, alene leie til enkelte Familier og udtrykkelig sætte i sine Leiekontrakter, at Fremleie af saadanne Leiligheder ikke tilstedes, og at det heller ikke tilstedes denne Familie at tage Logerende, og jeg forudsætter, at Finantsministerens Kontrol gaar ud paa, at saadanne Leiekontrakter produceres som Hjemmel for, at Lovens Betingelse, hvorefter det kun tilstedes een Familie at bo i Leiligheden, er fyldestgjort. Efterat imidlertid dette er skeet, tager vedkommende Leier trods Leiekontrakten Logerende ind, og den Leilighed, som vilde være en god og sund Bebolelse under Forudsætning af, at den kun beboedes af een Familie, vil blive en ren Pesthule ved den Mangfoldighed af Logerende, som Leieren efter min Forudsætning tager ind. Hvorledes er nu Eierens Stilling overfor en saadan Eventualitet? Han kan med sin Kontrakt i Haanden henvende sig til Fogden og forlange disse Logerende udsatte; men det er en bekostelig Historie i de smaa Forhold, hvorom der her er Tale, thi en saadan Fogedforretning koster omtrent 5 Rd., hvilket jo er en betydelig Byrde paa en saadan Retsforfølgning. — Og hvilken Opfordring har saa Eieren til at underkaste sig denne Bekostning, som naturligvis